

AR REIKALINGAS NUODEMIŲ SKAIČIUS?

/ 25 /

~veik visi dabar einantieji išpažinties visai nesako arba negerai nusako išpažintamų nuodemių skaičių. O iš tiesų, reikia jį pasakyti ir kiek begalima tiksliau. Kodėl tai reikia padaryti ir kaip reikia gerai padaryti, paaiškes iš šio pamokslėlio.

XXXXXXXXXXXXXXXX

Pradžioje jums pateiksiu keletą pasisakymų variantų, o paskui paaiškinsiu, kas tokiuose pasisakymuose negero. Pirk atsiminkite, jog pateikiami pavyzdžiai nėra kieno nors atpasakojamos išpažintys, o mano paties sugalvoti atvejai panašūs į tuos, kaip žmonės dažniausiai čia padaro.

Vienas eina išpažinties ir taip pasisako savo nuodėmės: "Pakeikiau, sublevizgavau, Mišių neišklausiau, buvau pasigėręs, paleistuvavau. Daugiau nebeatsimenu". Kitas taip išpažinta: "Daug poterių nesukalbėjau, daug kartų keikiau, bažnyčion neįėjau, pavydėjau, papos – mamos neklausiau". Kitas taip sako: 11/2 kartų sukeikiau, 60 kartų poterių nekalbėjau, 300 kartų melavau, 92 kartus blogai pamislinau, 150 kartus pykau". Ketvirtas taip: "1 kartą mamos neklausiau, 2 kartus papos neklausiau, 3 kartus su sesute susipykau, 4 kartus pamelavau, 5 kartus sukeikiau, 6 kartus tingėjau. Išpažinties buvau prieš 6 savaites."

Jus ima juokas. O man norisi verksti iš tų žmonių nesupratyvumo. atrodo, jog reikales labai paprastas: pasakyti kiek kartų kokią nuodėmę padarei. Jeigu tikrai neatsimeni, pasakyti apytikriai kiek kartų, maždaug, pasitaikė ji į dieną, savaitę ar mėnesį. Pačiau, kaip galėjote pastebėti iš ką

tik pasakytų keturių pasisakymų nei vienas iš jų to nepadarė. Pirmasis nuodėmių skaičius visiškai nesiskaitė, o tik kunigui priminė, kad jis "keikė, blaszgatijo, Mišių neįklausė, buvo pasigėręs ir paleistuvavo". Išskyrus tą jo keikimą, kuris galėjo nebūti sunki nuodėmė, žiūrint to, kokiose aplinkybėse ir kaip jis padarė, likusios nuodėmės galėjo būti visos ir neturios jų tikrai buvo sunkios. Jeigu jis pasakojo ir pats gėrėjosi nešvankiomis kalbomis, jeigu iš tingėjimo apleido šv. Mišias, jeigu labai buvo girtas ir tikrai paleistuvavo, tai nei kalbos negali būti apie lengvas nuodėmes. Jei-
gu jos taip ir buvo padarytos po kartą, kai iš pasakymo kunigui aišku, tai jis žino, jog padarytos įvairių rūšių keturios sunkios nuodėmės. Pačiu iš praktikos jau galima teigti, jog jos nebuvo tik po vieną kartą padarytos, nes kas tokias daro, jų viena nepasitenkina. Teigi čia turėjo būti pasakytas tikslus jų pakartojimo skaičius. Dėl to galima manyti, jog jų buvo ne keturios, o gal 6, gal 8, gal visa 12 ar 24. O skaištumas yra tarp 4 sunkių prasikaltimų ir tarp 24. Argi tas žmogus šito negali suprasti? Puikiausiai. Bet jis apleidęs. Kam čia sukti per daug galvą.

Antusias penitentas nuodėmių skaičių tariasi nusakęs žodeliu "daug". "Daug" jis potėrių nesukalbėjo, daug bažnyčion nėjo, reiškia Mišias apleido, "daug" keikė, pavydėjo, popos-
mamos neklausė. O kiek tas "daug" ir neaišku. Jis gali būti 25 kartai, ir 50 kartų ir 500 kartų. Kas debar čia at-
rinka. Jei kunigas žino, kada jis buvo išpažinties, tai apie Mišių apleidimą ir švenčių nešventimą jis maždaug gali orientuotis pagal laiką, o kaip nustatyti kitus dalykus? Pas "daug" nič nieko nepasako. Kitas dalykas, kad būtų pasakyta taip: "potėrius apleidinėju beveik kasdieną, tik vieną kitą

kartą į savaitę juos tekalbėdavau ir tai ne visada tos pačios dienos rytą ar vakarą; dažnyčion beveik irgi neinu; šiuo laikotarpiu gal ir buvau porą trejetą kartų. Fėvų beveik visą laiką nekleusau ir jų patvarkymų nepildau. "Svydžiu beveik kiekvieną kartą, kai tik kas geriau už mane atsako pamoką". Čia irgi nebūtų tikslius nuodėmių skaičius nusakyta, bet iš paties nusakymo kunigas gali dasiprotėti, koks, maždaug, jis gali būti. Kas sako dešintimis, šimtais ir vienetais operuodamas, iš karo aišku, jog toks ir pats yra labai naivus, ir kunigą laiko už paskutinį kvailėlį manydamas, jog jis nesupranta, kad šitaip niekas ir niekada negalixtukti savo nuodėmių suskaičiuoti ir visos tos dešiatys ir šimtai yra grynos išmāslas pasakomas tik dėl to, kad reikia pasakyti kokį tēi skaičių, pasakius nuodėmę. Pė žmonės visiskai nesupranta ar nuodėda nesuprantą, kam iš viso čia reikalingas skaičius. Paskutinis pavzdys aiškiai rodo tą nesupratimą tik iš kito galė. Penitentas čia sakosi nuodėmių skaičių, bet jis jam išėina ne nuodėmių skaičiumi, o jų sakymu eilės numeravimu, tik jis nuodėmių numerius paverčia tariamu jų skaičiumi. Taip dažniausiai padaro vaikai, bet ne toli nuo jų tenueina ir suaugusieji.

O kodėl žmonės išpėžintyse nuodėmių skaičiaus nesako? Kam gali būti ne viena priežastis. Vieni nenori per daug sukti sau galvos jas prisimindami ir skaičiuodami, kiti, kaip mateme nesako iš pėprasčiausio nesupratimo. Gal kartais pasitaikyti, kad nepasako dėl to, kad nori nuslėpti, nes supranta, jog daugiau nuodėmių yra blogiau.

Bet sakyti reikia, nes priešingu atveju galima nepilnai atlikti išpėžintį ar padaryti tikrą šventvagystę. Juk skaičiaus nuslėpimas yra lygas pačios nuodėmės nuslėpimui. Veigu negalima pačios nuodėmės nuslėpti, negalimas nuslėpti ir jos skaičiaus, nes kas gi yra

nuodėmės pakartojimas, jei ne jos padarymas ir kas yra tas pakartojimo nuslėpimas, jei ne pačios nuodėmės nuslėpimas? Juk tas pats ar žmogus vieną kartą padarytos nuodėmės nesakys, ar pasakys vieną ir nuslėps jos pakartojimą. Tad sunkių nuodėmių turime tiek, kiek kartų ji iš naujo padaroma, nors ir vis ta pati, taip pat tiek pat kartų ją reikia išpažinti, nes pirmos išpažinimas visų jų nesuma į save. Tad neužtenka pasakyti: "Mišią iš tingėjimo neklausiau", bet reikia pridėti kiek kartų šitaip pasidare. Neužtenka pasakyti: "Kam Mušiasui", bet dar pridėti kiek iš tų sumuštinių skaičių. Juk ne pas pats vieną kartą žmogų sumušti ar dešimt kartų. Penai bus viens nuodėmė, o čia jau jų dešimt.

Suprantama, jog tikras skaičius reikia sakyti sunkių nuodėmių. Jeigu nebegalima atsiminti tikro skaičiaus, tai nusakyti bent apytikrį taip, kad kunigas lengvai susektų jį. Mažoms nuodėmėms užtenka tik paminėti, kad jos dažnos ar rečiau pasitaiko. Iš tų parenkamos tokios, kurios yra žalingesnės, laisviau daromos, sąmoningiau įvykdomos. Šiaip kokių kasdieninių nuodėmių niekas negali suskaičiuoti ir nėra reikalo. Užtenka tik pasakyti, kad dažniau ar rečiau pasitaiko tokia ir tokia yde. Yde pertraukti kitus kalbėje, švelniai iš kitų pasijuokti, paverzinti ir panašiai.

Paigi pradžioje pamokslėlio patiekti išpažinčių pavyzdžiai, galėjo atrodyti maždaug šitaip: "Kris kartus keikiesi labai supykęs, du kartus iš įpratimo; apie dešimt ar penkiolika kartų pasakoju nepadorius atsitikimus, nepadoriai kalbėjau; penkis kartus iš tingėjimo apleidau sekmedienio Mišias; du kartus ovusu labai pasigėręs, vieną kartą tik įgėręs; vieną kartą nusidėjau paleistuvingu darbu su kitos lyties asmeniu veiksnu

ir kokius keturis kartus turėjau troškimą šis nuodėmė nusikalsti”.

Antroji išpažintis galėjo būti tokia: “Beveik per praėjusį visą laiką nesimeldžiau nei rytą, nei vakare; meldžiausi gal tik porą ar trejetą vakarų. Iš įpratimo kasdien po kelis kartus keičiausi. Du sekmadienius galėdamas nenuėjau į bažnyčią, nėjau, ir namie pasilikęs sumos metu dirbinau. Apie dešimtį kartų buvau pasidavęs pavydai. Apie dešimtį kartų per visą laiką buvau neklausnus tėvams ir neišpildžiau jų pavestų mažų darbelių”.

Trečias galėjo atlikti išpažintį: “Iš įpratimo kasdieną melavau namiškiams ir svečiniams; beveik kasdieną užsiemiau neskaičiomis mintimis; kokį penkioliką kartų buvau supykęs, tris kartus iš to skaičiaus ir labai pykau net grūdamas...” Ketvirtojo išpažintis galėjo atrodyti taip: “Vieną kartą nepaklausiau mamos, tris kartus pasipriešinau tėveliui, du kartus susipykau su sesute, apie ketvertą – penketą kartų sukeikiu ir nesvarbiame dalyke pamelavau, šešis kartus pasidaviau tingėjimui ir netlikau man pavesto darbo...”

Tokia išpažintis bus gera. Ir nei kiek nesunkesnė už aną nepilną, nes papildymui nedaug ko tereikia, tik truputį atydesnės sąžinės sąskaitos. Jeigu nėra sunkių nuodėmių, dėl skaičių ir nereikia per daug galvos sukuti, galvojant apie visą laiko tarpą. Juk žmogaus gyvenimas, ypač kasdieninis gyvenimas visą laiką teka beveik tokia pat vaga ir peržvelgus praeitą savaitę ar prieš jąėjusią, lengvai galima nustatyti kokios ydos kartojasi ir apytikris skaičius suraštas. O jeigu išpažinties einama normaliai, kas trys – keturi mėnesiai ir kažkokių nuodėmių nepedarome, stambesnius darbus pasitaikančius apsilieidimu kaip: sekmadienio Mišių

apleidimas, išgerimas ar penktadienio su-
laužymas lengvai galima atsiaminti. Kiek
sunkiau tada, kai laikas ilgas ir reikia
pataisyti blogas išpažintis. Tada tenka riam-
tai pasirausti po praeitąjį gyvenimą. Tai-
gi, čia nebūkite nei per daug stropūs, iš-
galvojęntys nebūtus skaičius, nei tiek ne-
rangūs, kad neatsiamintumėte kiek sekma-
dienių praleidote per mėnesį laiko. Būkite
protiškai stropūs, kaip ir visur tverkyda-
mi savo reikalus. Amen.

1967.2.24.